

DANIEL PENNAC

Povestea unui cățel

Traducere din limba franceză de
Octavian Soviany

Editura Paralela 45

Cuprins

1. Potaie jėjoasă! / 7
2. Ce atmosferă! / 10
3. Copilăria / 13
4. Măicuța Bot Negru / 15
5. O stăpână? / 21
6. Orașul / 24
7. Atențiune, un șobolan! / 29
8. Minunată deșteptare! / 36
9. La hingheri / 39
10. Frica cea adevărată / 42
11. Morocănosul / 48
12. Racul, Gulia și soarele / 52
13. Câinele meu și numai al meu / 57
14. O stăpână bine dresată / 59
15. Trăiască pescărușii! / 61
16. Botezul / 65
17. Un câine care dă afară / 70
18. Câinele meu? Care câine? / 74
19. Demnitatea / 78

20. Fugarul / 83
21. Hienoiul / 90
22. Hiena și mistrețul / 96
23. O singură soluție, seducția / 100
24. Copiii sunt „nici așa, nici așa“ / 103
25. Prea fericit / 107
26. Cimitirul de câini / 111
27. Italianul, artistul și egipteanca / 117
28. Pomița! / 122
29. El și Pomița / 129
30. Cotețul / 134
31. Pe fereastră / 139
32. Pe drum / 143
33. În umbra hienoiului / 146
34. Câțiva prieteni / 149
35. Spargerea / 153
36. Bombardamentul de la Pearl Harbour / 155
37. Și acum îi așteaptă / 163
38. Ah, biata Pomița! / 165
39. Trăiască viitorul! / 169
- Nici dresor – nici dresat*, de Daniel Pennac / 170

POTAIE JEGOASĂ!

— Când ești un câine de pripas nu faci mofturi! Cea care zbiară e Pipărușa. Are o voce nesuferit de ascuțită. Vorbele sale se izbesc de pereții, de tavanul și de podeaua bucătăriei. Se întrepătrund cu zăngănitul vaselor. Câinele nu înțelege nimic. Se mulțumește să-și lase în jos urechile și să aștepte să vadă ce s-o mai întâmpla. Oricum, a auzit destule! Nu-l supără prea tare că e luat drept un câine de pripas. Da, e de pripas, și ce dacă? Nu i-a fost niciodată rușine de asta. Dar, of, vocea Pipărușii e din cale-afară de ascuțită. Și cât poate să fie de guralivă! Dacă n-ar avea nevoie de toate cele patru picioare pentru a-și păstra o poziție demnă, Câinele și-ar înfunda urechile cu labele dinainte. Dar nu i-a plăcut niciodată să-i maimuțărească pe oameni.

— Ei, n-ai de gând să mănânci supa aia?

Nu, n-avea de gând. A rămas dinaintea farfuriei făcut ghem, un adevărat bulgăre de blană, surd și mut.

— Foarte bine, n-ai decât să faci cum vrei tu, măcăie Pipărușa, dar te previn că n-o să mai capeți nimic de mâncare până nu mănânci asta.

Tocmai în momentul acela se deschide ușa, și Câinele vede, la doar doi centimetri de botul său, încălțările uriașe ale Marelui Tămâios.

— Ce-i cu urletele astea?

Asta-i o cu totul altfel de voce. Iese bubuind din corpul uriaș al Marelui Tămâios, iar cuvintele încep să se rostogolească prin bucătărie ca o avalanșă sau mai degrabă – Câinele n-a văzut niciodată o avalanșă – ca somierele vechi, cutiile televizoarelor și frigidererele stricate în groapa de gunoi de la Villeneuve, lângă Nisa. Câinele are amintiri foarte urâte de acolo. Dar iată că se discută din nou.

— Of, câinele ăsta! Nu vrea să-și mănânce supa!

— Și pentru atâta lucru faci tărăboi? N-ai decât să-l închizi în bucătărie. O să-și mănânce supa până la urmă.

Și picioarele uriașe fac stânga-mprejur, iar Marele Tămâios o ia din loc, mormăind:

— Javra asta mă calcă pe nervi.

„Javră“ e un cuvânt care înseamnă tot câine. Mai sunt și altele, cu nimic mai elogioase: „potaie“, „șarlă“, „cotarlă“ etc. Câinele le cunoaște pe toate. Dar de multă vreme nu se mai sinchisește de ele.

— Ai auzit? În bucătărie! Toată noaptea! Până ce-ți mănânci supa!

Asta-i bună! Ca și cum Căinele ar fi avut voie vreodată să doarmă în altă parte decât în bucătărie. Ca și cum l-ar fi lăsat vreodată să-și petreacă noaptea pe mocheta din salon, caldă și crețată ca o blană, sau în fotoliul din antreu, care miroase a vacă, sau pe patul Pomiței.

Gresia rece din bucătărie, mersi, o știe prea bine. Nu-i nimic nou. Tip-tap, tip-tap. Pipărușa o ia din loc pe tocurile sale la fel de ascuțite ca și vorbele ei, și clac!, ușa se închide. Vine liniștea. Liniștea lungă a nopții.

CE ATMOSFERĂ!

Nu că nu i-ar fi foame. Nu că supa n-ar fi gustoasă. Cu atât mai puțin. Nu-i mai rea decât altele. (Ba, dacă o adulmeci atent, chiar miroase puțin a carne.) Și atunci?

Nu, el nu-și mănâncă supa din cauză că e supărat. Și e supărat din cauză că și Pomița e supărată.

Iar când e supărată, Pomița nu-și mănâncă supa. Și atunci, nici el. Niciodată. Din solidaritate. Pipărușa și Marele Tămâios nu și-au dat seama. N-au pic de imaginație.

Deci, în seara asta, la masă, Pomița și-a luat capul între pumnii strânși. Câinele a simțit de îndată că avea să vină furtuna. Dintre fălcile încleștate ale fetei nu ieșeau decât niște cuvinte stridente, niște monosilabe.

— Nu. Nu mi-e foame. Nu vreau. Puțin îmi pasă.

Astea erau răspunsurile ei la întrebările Pipărușei, la ordinele Marelui Tămâios și la amenințările amândurora. În cele din urmă, Pomița s-a dus la

culcare fără să bage nimic în gură și fără să spună bună seara. Doar o privire scurtă adresată Câinelui (o mică aruncătură de ochi care era doar pentru el), pentru a-i da de înțeles că nu avea nicio legătură cu el.

„Ce atmosferă!“ își spune Câinele. A găsit o cârpă uscată în dulapul din bucătărie, a întins-o pe jos și s-a culcat pe ea, pentru că gresia este totuși prea rece. Acum, cu botul pe labe, cu sprâncenele încrunțate, încearcă să mediteze, lângă supa lui, care s-a răcit. „Da, ce mai atmosferă în casa asta de câtva timp!“

N-ar putea să spună exact ce se întâmplă, dar simte că se pregătește ceva. De trei sau patru zile, Marele Tămâios și Pipărușa se uită la el pieziș. Și coboară vocea atunci când Pomița e pe aproape. Bineînțeles că ea și-a dat seama până la urmă. La rândul ei, își spionează părinții cu coada ochiului. Atunci aceștia încep să se ferească de privirile fetei, să se bâlbâie, să povestească indiferent ce (exact așa cum face Pomița cu profesorii ei, atunci când pretinde că și-a pierdut ghiozdanul sau și-a uitat tema). Ciudată atmosferă, nu-i așa? Iar de două zile Pomița nu mănâncă nimic. Iată unde s-a ajuns. „Oare ce se întâmplă?“ se întreabă Câinele.

Ceva l-a deranjat întotdeauna la oameni: sunt *imprevizibili*. Nu e la fel cum e cu alți câini (știe toată lumea ce vor să însemne coada între picioare sau blana zburlită, nicio problemă) sau cu pisicile (acestea își iau degeaba aerul lor prefăcut, ghicești aproape întotdeauna când sunt gata să întindă o gheară) sau

cu Timpul. (Ei da, Timpul, Câinele nu s-a lăsat nici odată surprins de Timp. De mirosurile care se schimbă mereu, de insectele care se deșteaptă din somn, de păsările care zburătăcesc prin văzduh... nu, nimic nu e mai puțin trădător decât Timpul.) În vreme ce oamenii...

„Oamenii...” repetă în sinea lui. Dar gândurile încep să se împotmolească. Ideile își pierd limpezimea. Cuvintele devin de bumbac. Pleoapele coboară. „Bun”, își spune el, „vine somnul.” Încearcă totuși să deschidă un ochi. Dar deja labele lui aleargă după un vis. „Fie!” suspină el. Și adoarme numaidecât.